

[Elin Appel.]

vil betyde, at parterne vælger samme statsborgerret, og jeg finder det også upraktisk, om familien ikke udgør en statsborgerlig enhed. Men jeg finder ikke, at det kan tilkomme rigsdagen at blande sig i, om parterne vælger dette, eller om de mener, at andre hensyn er så tungtvejende, at de ikke vælger det, som synes at være det mest praktiske, den statsborgerlige enhed. Det må de pågældende selv tage ansvaret for, det skal vi ikke blande os i.

Der er imidlertid en anden konsekvens af den samme tankegang, som jeg gerne ville have fremført, som der end ikke har været tid til at drøfte i det forjaskede udvalgsarbejde, vi har haft. Det er denne, at når man nu anerkender en selvstændig statsborgerret for begge parter, for mand og kvinde, kommer man til at undersøge selve det problem, der ligger i § 1, jfr. også § 5, hvorledes barnets statsborgerret skal være. Statsborgerretten er så ulogisk nu, at det er faderens statsborgerret, der er afgørende, undtagen i de tilfælde, hvor barnet er født udenfor ægteskab, eller hvor faderens statsborgerret af en eller anden grund ikke kan følges, måske fordi den ikke eksisterer. Det er der ikke noget logisk og naturligt i. Det kan ikke være nogen hemmelighed, at det kan være prestige Grunde, der gør, at barnet skal følge faderens statsborgerret, medens det eneste naturlige og logiske ville være, at det fulgte moderens. Det er det sikreste, det kan vel ingen bestride.

Men lad det nu ligge. Jeg mener i hvert fald, at en konsekvens af den statsborgerlige ligeret, som dette lovforslag sigter på, må være, at barnet kan følge enten faderen eller moderen, at vi også her får et frit valg for forældrene, hvilken af de to statsborgerrettigheder de ønsker barnet skal overtage. Dette må være en logisk konsekvens af den selvstændige statsborgerret for begge parter, og jeg beklager meget, at udvalget ikke har drøftet dette spørgsmål.

**Indenrigsministeren (Smørum):** Begge de ærede medlemmer, der har haft ordet i anledning af denne sag, havde lejlighed til at fremføre deres betragtninger i det temmelig langvarige udvalgsmøde, vi havde i aftes, hvor jeg havde lejlighed til at svare på de bemærkninger, der blev fremsat, og jeg finder derfor ingen anledning til at forlænge debatten om denne sag så forfærdelig meget mere.

Der er fra flere sider, bl. a. også af det ærede medlem hr. Aksel Larsen, rettet en henvendelse til mig om at søge en forhand-

ling med justitsministeren om at få en frimindet, forstående administration af fremmedloven. Denne henvendelse er også under udvalgsbehandlingen rettet til mig fra alle sider. Jeg kan forøvrigt sige, at det også uden denne henstilling var min mening at søge en forhandling med justitsministeren om dette spørgsmål, men jeg kan gøre det nu med så meget mere vægt, da det er en henstilling, der er rettet fra alle partiers side. Der er grund til at tage dette spørgsmål op til en grundig saglig overvejelse, nu da indfødsretsloven ændres, og der er sikkert flere tilfælde, hvor fremmedloven kan komme til anvendelse. Jeg skal derfor også på grundlag af disse henvendelser sætte mig i forbindelse med justitsministeriet, og jeg håber, det skal lykkes at nå frem til en forstående, human praktisering af fremmedlovens bestemmelser på dette område.

Jeg synes, at det ærede medlem hr. Per Federspiel er noget højt oppe i sin kritik af dette lovforslag. Jeg ved ikke, med hvilken berettigelse det ærede medlem kan sige, at forslaget ikke er grundigt gennemtænkt og gennemarbejdet. Jeg har den største respekt for det ærede medlems saglige indsigt i dette spørgsmål, men det ærede medlem er jo vidende om, at sagen har været behandlet i Sverige og i Norge, at den også har passeret det svenske lovråd, at den herved blev behandlet af landstingsudvalget sammen med nogle af de kyndigste medlemmer i den svenske og den norske rigsdag, og bl. a. deltog den svenske og den norske justitsminister i forhandlingerne. Jeg tror ikke, at det ærede medlem, selvom han har en betydelig saglig indsigt i dette spørgsmål, er så sagkyndig, at han har lov til at feje alle andre tilside og kun mene, det er ham selv, der har tilstrækkelig indsigt på disse områder.

Der har været fremført nogle betragtninger om, at når vi nu gennemfører den ordning, at fremmede kvinder, der gifter sig med danske mænd, kun kan erhverve dansk indfødsret ved naturalisation, må dette spørgsmål kunne ordnes, uden at der skal gå år og dag, og dette har også været fremme i udvalget. Man er fra alle sider enig om, at naturalisationsbestemmelserne naturligvis må lempes, må praktiseres på en helt anden måde, end tilfældet er i øjeblikket. Om de særlige spørgsmål, der kan opstå med hensyn til forsørgelse eller andre forhold vedrørende udenlandske kvinder, der er gift med danske mænd, men endnu ikke har fået dansk indfødsret, vil jeg gerne bemærke, at sådanne spørgsmål bl. a. er årsag til, at der må gå en vis tid mellem for-